

Viure, i morir, a la intempèrie

Dll, 3/01/2011 per Justícia i Pau

[Justícia i Pau](#)

Els ulls dels pobres hi veuen amb una altra llum.
Pere Casaldàliga

(Xavier Merino, membre de JP Girona)

La matinada del 19 de desembre passat Andre Suew, immigrant alemany de 33 anys, moria sol i en estat etílic en un banc de la plaça Asdrúbal de Cadis, en una zona residencial ben poblada molt a prop del mar. Voluntaris de l'entitat gaditana Calor en la Noche, que feia dies que l'ajudaven, en veure el seu estat de salut avisaren una ambulància perquè el portés a un centre sanitari. La dotació de l'ambulància va determinar que només estava borratxo i no el van voler recollir.

La vigília de Nadal, al mateix lloc on morí, es va fer una concentració convocada per Justicia y Paz, Cáritas Diocesana de Cadiz, Hijas de la Caridad, Calor en la Noche, Caballeros Hospitalarios y Asociación pro-Derechos Humanos de Andalucía, que publicaren un manifest sobre el problema dels sense sostre.

Aquest fet, difós només pels mitjans de comunicació de Cadis, porta a fer una reflexió sobre el tema dels sense sostre, problema preocupant que va en augment però que roman força invisible per a la nostra societat.

Si com a cristians estem convençuts de la grandesa i la dignitat de la persona, perquè permetem que tantes germanes i germans nostres siguin ferides en la seva dignitat? Recordem que Jesús abraçava i guaria els leprosos, exclosos de la seva societat, així com la paràbola del samarità. Quan digué a un candidat a seguidor seu que no tenia on reposar el cap, no es declarà un sense sostre?

L'any 2004 un 18% de la població de l'estat espanyol vivia per sota del llindar de pobresa, mentre que la mitjana de la Unió Europea era el 16%. Es considera que viu sota el llindar de pobresa i és en risc d'exclusió tota persona que té ingressos inferiors al 60% de la renda mitjana per càpita del seu país. Tot i no tenir dades recents estic convençut que amb l'anomenada crisi econòmica, que en realitat és una crisi global que afecta molts altres aspectes que l'estrictament econòmic, la situació ha empitjorat. L'augment de la pobresa, el creixement de l'atur, la precarització laboral, la distribució injusta de la riquesa, són factors que repercuteixen fortament en el fenomen de l'exclusió social.

Fins el 2005 no es va plantejar explícitament el problema dels sense sostre com una qüestió de garanties de drets en el sentit que cal assegurar un allotjament adequat per a totes aquestes persones. El Parlament Europeu, el 22 d'abril de 2008, es comprometé a posar fi al fenomen l'any 2015. El 2010 ha estat l'Any Europeu de lluita contra la pobresa. Quin balanç se n'ha fet? No ens n'adonarem i, tempus fugit, serem a final del 2015.

No es tracta només de posar pegats que resolguin temporalment problemes de persones concretes. S'ha d'eradicar el problema. A nivell municipal, comarcal,

nacional i estatal, s'ha fet prou fins ara, sobretot aquest 2010, per lluitar contra la pobresa i per assegurar que el 2015 no quedaran persones sense sostre? La Constitució Espanyola i la Declaració Universal dels Drets Humans proclamen el dret de tota persona a un habitatge digne.

Cal que les administracions públiques assumeixin plenament les seves responsabilitats i apliquin polítiques fermes, decidides i eficaces d'inclusió social per garantir una protecció social més elevada. I, és clar, que dotin de fons suficients les partides dels seus pressupostos destinades a aquesta finalitat.

Les peticions que fa el manifest de Cadis m'han servit de guia per redactar les següents:

- cal que tots els organismes i institucions que treballen amb persones sense llar facin una opció responsable per coordinar-se i col·laborar, bo i superant les diferències que hi pugui haver entre elles.
- cal que la societat civil reaccioni i afavoreixi el camí cap un model social centrat en la persona i no en els guanys de les grans empreses de producció, de distribució o financeres per afavorir la inclusió de tots, especialment dels més joves i dels més vulnerables. Per afavorir aquest camí cal una reflexió profunda i conscient que porti la societat cap a una transformació del sentit social i que exigeixi el mateix de les instàncies de govern.
- cal que els polítics, que sovint parlen de "sensibilitat social" canviïn aquest eufemisme pel nom pertinent de justícia social. I que juntament amb els ciutadans planifiquin polítiques que adrecin la societat al camí dreturer que ha de portar a bastir un món més responsable, solidari i social, en el qual la persona sigui valorada per quelcom més que el rendiment econòmic que pot aportar, un món del qual es puguin eliminar la injustícia social i la desigualtat.
- cal fugir dels tòpics que estigmatitzen les persones pobres, en especial els sense sostre. És habitual sentir a dir que s'estimen més viure al carrer, que són una colla d'alcohòlics i drogats, que el que volen és viure amb l'esquena dreta, que tenen les mateixes oportunitats que qualsevol altra persona, ... I tots sabem que això no és cert, almenys en general.
- és imprescindible de veure un home, una dona, en cada persona sense sostre, que viu afectada per uns problemes personals concrets, generalment provocats pel model de societat en què vivim i que l'han portada a la situació on és, i que exigim un sostre digne per a tothom i una atenció que, a la curta o a llarga, afavoreixi la seva reinserció social.